

[Larsen-Badse.]

kerroer. Dette er en af Grundene til, at vi fra vor Side har ment at kunne gaa med til denne Anmærkning paa Finansloven.

Jeg vil ogsaa gerne gentage, hvad jeg sagde i Gaar vedrørende det Interview i „Berlingske Tidende“, som det ærede Medlem kredser om med en vis Skadefryd, kan jeg vel sige, at vi har ikke stillet Krav til den højt-ærede Handelsminister om en særlig Lov — man plejer ikke at stille Krav, naar man gaar til Forhandling, man plejer at forhandle om de Ting, der foreligger. Vi har, som sagt, ikke stillet noget Krav. Om vi kunde have faaet gennemført et saadant Krav, ved jeg ikke, det kunde vi vel nok, hvis vi vilde have set bort fra de Omstændigheder, jeg lige har omtalt, at Arealerne vilde være blevet saadet til med en anden Afgrøde, og saa havde en saadan Lov jo i Virkeligheden ikke haft nogen videre Interesse. Det er Sandheden om dette Forhold, og der findes ingen som helst anden Forklaring derpaa.

I denne Forbindelse vil jeg gerne, da det ærede Medlem Hr. Kyed har spurgt — for øvrigt henvendt til det ærede Medlem Hr. Holdgaard —, om det ikke er Sandhed, der staar i „Fyns Venstreblad“ hver Dag, have Lov at sige, at det er i det mindste ikke Sandhed, hvad der staar i „Fyens Tidende“ hver Dag. Der staar nemlig i Dag med fede Overskrifter: Statstilskud til De danske Sukkerfabrikker. Hvorfor man nu krampagtigt vil hævde dette og søge at bilde Befolkningen ind, at det er noget saadant, der foreligger, samtidig med at man, saaledes som det ærede Medlem gjorde det overfor det Forhold, der blev omtalt i Gaar, om Kartoffelmelsfabrikkerne vil sige, at det er slet ikke noget, der kommer Landbruget til gode, og det har ikke noget med Tilskud at gøre, det maa jeg erkende, at jeg ikke er klar over. Jeg forstaar ikke Begrundelsen for, at man stiller sig saadan, men der kan vel nok være en politisk Begrundelse.

Det er ganske urigtigt, at Sukkerproduktionen i Danmark ikke i høj Grad er underkastet Verdensmarkedets Pris. Det er naturligvis i saa høj Grad Tilfældet, at det just er Verdensmarkedets lave Pris, der er Skyld i, at Vanskelighederne er saa store, som de er i Øjeblikket. Vi gaar ikke De danske Sukkerfabrikkers Ærinde ved at gaa med til denne Anmærkning. Jeg har dog haft en Del med disse Forhold at gøre gennem Tiderne, og jeg mener, det er ganske uberettiget Gang paa Gang at fremsætte den Beskyldning overfor De danske Sukkerfabrikker, at de overhovedet ikke er interesseret i at faa dyrket Sukkerroer, men at

de er interesseret i at indføre Sukker og raffinere det og sælge det.

Nej, jeg tror ikke, det er deres Interesse. Jeg tror, det er i deres Interesse, og det er ogsaa i Roedyrkernes Interesse og ogsaa i Befolkningens Interesse, at faa dyrker tilstrækkeligt med Sukkerroer her i Landet. Naar der bliver dyrket et Areal, der svarer til de Fabrikker, der nu en Gang er her, saa vil det betyde, at disse Fabrikkers Generalomkostninger vil blive forholdsvis lavere. Omkostningerne vil naturligvis blive lavere pr. Enhed, naar Fabrikkerne kan arbejde med fuld Kapacitet, end naar de skal arbejde med halv eller Trediedel Kraft. Jeg synes ikke, der hører megen Fantasi til at regne dette ud, og heller ikke til at regne ud, at just dette styrker de Danske Sukkerfabrikker og Sukkerproduktionen herhjemme overfor Konkurrencen fra Udlandet.

Det ærede Medlem henviste til, hvad min Gruppes Formand havde udtalt forleden i en anden Forbindelse, at det var godt og heldigt, om Statsmagten saa lidt som muligt skulde beskæftige sig med at gribe ind i Virksomheder. Jeg kan ikke se, at der her er Tale om et Indgreb og ganske særlig ikke et Indgreb i den Forstand, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller talte om den Dag. Det var just et Indgreb, der betød, at man vilde kikke dem i Regnskaberne og bestemme dette eller hint, og noget saadant foreligger ikke her. Det er to vidt forskellige Ting, og naar det ærede Medlem, som nærer en ganske utrolig og for mig ubegribelig Interesse for, hvordan min politiske Samvittighed skal komme over dette her, citerede 3 Linier af en Tale, jeg holdt paa dette Sted 1926, sidst i November Maaned, ja saa skulde det ærede Medlem have fortsat, for det var jo en ganske anden Ting, vi talte om den Gang.

Hvis jeg husker ret, talte vi ved den Lejlighed om nogle Forskudsforeninger, som den daværende Regering foreslog oprettet, og da sagde jeg, at det, at Staten stiller Penge til Raadighed, betyder, at de, der faar dem, faar dem til en billigere Rente, end de ellers skulde give, og denne billigere Rente bliver altsaa et Tilskud fra Staten. — Det kan man jo til ethvert Tidspunkt sige, den er — men den Gang føjede jeg til, og det gør en Forskel, at det var en Fare, at disse Foreninger, som skal have et vist solidarisk Ansvar, kom til at bestaa af Folk, der slet ikke trængte til at faa Penge, medens de, der trængte til Pengene, ikke kunde blive Medlemmer, fordi ingen vilde være solidarisk sammen med dem overfor Statskassen.

Det var i denne Forbindelse, jeg udtalte